

f. Eks. paa Frugt. Jeg maa dog sige, at saa vidt mig bekendt har det vist sig, at denne Toldforanstaltning ikke har virket til at mindske Forbruget. Den har vel givet Staten nogle Penge i Indtægt, men det var i hvert Fald ikke det officielle Formaal med den paagældende Toldforanstaltning, som gennemførtes i det ærede Medlems Regeringstid. Naar disse Toldforanstaltninger altsaa viser sig i valutamæssig Henseende at være værdiløse, ser jeg ikke nogen Anledning til, at det nuværende Ministerium skulde opretholde dem, hvis man i øvrigt er i Stand til at skaffe andre Penge end dem, der skaffes ved disse Toldforanstaltninger.

Endelig var det ærede Medlem inde paa nogle Betragtninger om Ønskeligheden af at indskrænke Forbruget, et Ønske, som naturligt ogsaa næres af Ministeriet, for saa vidt som der er Tale om et unyttigt eller skadeligt Forbrug, saaledes som der utvivlsomt finder Sted. Jeg ved ikke, hvor mange Mennesker der i Grunden tager Hensyn til saadanne fromme Ønsker om at nægte sig selv noget, det er vist ikke forfærdelig mange. Da det ærede Medlem talte, fik man Indtrykket af, at han var en af dem, der gik og nægtede sig selv alle mulige Goder, men det tror jeg slet ikke paa; det ærede Medlem spiser ganske sikkert Svesker i Sødsuppen til Trods for Toldforanstaltningen. Jeg tror ikke, man kan klare sig igennem Valutakrisen med nogle moralske Forestillinger overfor Befolkningen om, at de skal lade være at spise Svesker eller andre Ting, som kan siges at være mindre nødvendige. Man maa, hvis man vil noget effektivt, hindre den Import, som man fra saa mange Sider erklærer er skadelig for Landets Valutatilstand.

Og det er trods Landstingets Forkastelse af det Forslag, som Folketingets Flerthal vedtog, det, man stadig vender tilbage til i de Kredse, hvor jeg daglig fører Forhandlinger om Valutasituationens Løsning: Paavisningen af den mægtige Overimport, denne Tilstopning af danske Havne og af danske Pakhuse rundt om i Landet med Varer fra Udlandet, der slæbes hertil i langt større Mængde, end rimeligt er. Det er bestandig det, man i de sagkyndige og interesserede Kredse vender tilbage til.

Hvad jeg her sagde, gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. Lange, der talte paa det konservative Partis Vegne. Det ærede Medlem var inde paa ligeledes at gøre Forestillinger imod den Opfattelse, som Regeringen altsaa repræsenterer. Det ærede Medlem Hr. Lange sagde med Hensyn til den gældende Lov om Valutacentralen, at det havde ikke været Forudsætningen, da hans

Parti var med til at vedtage denne Lov; at der skulde være en *virkelig* Valutacentral; Valutacentralen skulde kun skaffe Oplysninger. Ja, jeg ved jo ikke, hvilke Forudsætninger det ærede Medlems Parti har haft, da det stemte for denne Lov. Den Forudsætning, det ærede Medlem her gør gældende, har i hvert Fald ikke været min eller mit Partis Forudsætning, og jeg kan heller ikke tænke mig, at den virkelig kan have været andres, thi saa skulde de have stemt for Loven uden at have læst den, og det er jo ganske utænkeligt.

Selve Lovens Titel siger jo, at det er en Valutacentral, man opretter, og blandt Lovens Bestemmelser er der jo f. Eks. den i § 6, som siger: „Valutacentralen kan bestemme, at fremmed Valuta ikke maa stilles til Raadighed af de i § 4 nævnte Institutioner og Virksomheder, medmindre Køberen forelægger Attest fra Valutacentralen om, at Indkøbet af den fremmede Valuta enten sker til Dækning af Vareimport eller til et Formaal, der er godkendt af Centralen.“ Det er noget ganske andet og noget langt mere end at være et statistisk Oplysningsbureau. Skulde den have været et statistisk Oplysningsbureau, saa var det ikke det ærede Medlem Hr. Jørgen Christensen, der skulde have fremsat dette Forslag; thi saa maatte det have været fremsat af Finansministeriet, hvor Statistisk Departementet hører hjemme.

Nej, det var noget helt andet; det var en virkelig Indfyldelse imod Spekulationen, man ønskede at lave, dels ved Oplysningspligten og dels ved de faktiske Foranstaltninger, som Valutacentralens Bestyrelse sattes i Stand til at iværksætte. Og maa jeg tilføje, at ikke blot indeholder Loven altsaa dette i sin § 6 om, hvad Valutacentralen kan iværksætte — hvilket er iværksat —, men den indeholder ogsaa i sin § 3 endnu videregaaende Beføjelser til Ekspropriation af den Valutabeholdning, som findes, betydelig videregaaende Foranstaltninger, som — den Dag, man anser det for nødvendigt, naturligvis — kan iværksættes. Jeg kan derfor ikke forstaa, hvorledes man kan sige, at Forudsætningen for den Lov har været, at den ikke skulde virke med Hensyn til Centralisering af Valutahandelen, naar dette i Virkeligheden er dens Hovedformaal.

Det ærede Medlem Hr. Lange sagde videre, at Rigsdagen paatog sig et stort Ansvar, hvis Valutacentralen ikke kan holde Valutakursen. Jeg kan ikke erkende Rigtigheden af, at det ligger saadan. Nej, Rigsdagens Ansvar, hvis det gaar galt igen, ligger deri, at Rigsdagen har nægtet at give det nødvendige Supplement til Kontrol-